

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

Τῇ βασιλίδι τῶν ἀνθέων,
 Λαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον,
 Ἄλαζόν,
 Καὶ εἶρον,
 Τὴν δρόσον του τὴν πλήρη μύρων
 Ἐκμυζῶν.

— «Οὔτε πτηνόν, οὔτ' ἄνθος εἶσαι
 Καὶ μάτην, φίλη μου, καλεῖσαι
 Βασιλῆς
 Ἀνθέων.
 Ἄφες τὸν μέγαν τύπον πλέον,
 Χρυσάλλις!

Μύρων ἀμφιβιον καὶ πτίλων
 Τὰ πέταλά μου ἐρωτύλον,
 Πῶς φιλεῖς;
 ὦ! φύγε,
 Καὶ τὴν πορφύραν μου μὴ θίγῃς
 Σὺ κηλὶς!

Τόλμᾳς τὸν βασιλέα Ῥόδον,
 Σὺ ἔντομόν τι τῶν τριόδων
 Ὀχληρόν
 Καὶ στείρον
 Τῶν ἀρωμάτων μου καὶ μύρων!
 Πενιχρόν!

Τί ἄλλο εἶσαι; Σκώληξ πρῶν,
 Ἐρπων ἐκεῖ παρὰ τὴν χλόην!
 Πλὴν ἐγώ! . .
 Ἴδέ με
 Τί λείπει ἀπέμεινέ με
 Καὶ . . σιγῶ! »—

Λαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ πτερόεν:
 — «Ἐχεις πολλὰς, ἄνθος μυρόεν,
 Ἀρετάς.
 Πλὴν μίαν
 Δὲν ἔχεις: Τὴν ἐλευθερίαν!
 Δὲν πετᾷ! »—

Εἶπε· καὶ κόρη τις ἐφάνη·
 Τὴν Χρυσάλλίδα δὲν τὴν φθάνει·
 Πτερωτὴ
 Ἐσώθη.
 «Ἐν Ῥόδον ἡ μικρὰ ἐπόθει·
 Τὸ κρατεῖ.

Γαργαντούδας.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ὁ νοῦς ὁδηγεῖ εἰς τὸ φρενοκομεῖον· ἀλλ' ἡ καρδιά ἀφευ-
 κτα εἰς τὸ νοστοκομεῖον.

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗΚΑ.

(Κατὰ Goëthe).

Μὲ εἶχε ἡ ἀγάπη μου γελάσει·
 Κάθε χαρὰ κ' ἐλπίδα εἶχα χάσει
 Ὡς ἓνα ποτάμι μ' ἔσυρ' ἡ καρδιά μου,
 (Τὸ νοιώθετε χωρὶς νὰ σᾶς τὸ πῶ.)
 Νὰ πέσω, νὰ πνιγῶ εἶχα σκοπὸ
 Γιὰ νὰ τελειώσουν πλεῖα τὰ βάσανά μου.

Ἐξαφνα μιὰ φωνίτσα μὲ ἔξαφνίζει,
 Γλυκεῖα φωνή, παῦ τὴν καρδιά ραγίζει!
 «Νὰ μὴ γλυστρίσης πρόσεξε, καυμένο,
 Γιατ' εἶνε τὸ νερὸ πολὺ βαθύ!»
 Γυρίζω . . ὡς τὸ πλευρό μου μιὰ ξανθὴ
 Ἐστέκουνταν μὲ πρόσωπο θλιμμένο.

— Ποιὰ εἶσαι σὺ ὅπου γιὰ μὲ φροντίζεις;
 «—Ζωὴ μὲ λέν.»—Σωστό· ζωὴ χαρίζεις . . .
 Μὰ μόνον τὴν ζωὴ τί νὰ τὴν κάνω;
 Ἀγάπη θέλω.—Σκύφτει ντροπαλή.
 Τὸν πόνο μου τῆς λέω! Μὲ φιλεῖ
 Καὶ πλεῖα . . . αἱ πλεῖα δὲν θέλω νὰ πεθάνω.

Ἀράχνη.

L' HOROSCOPE.

Les deux sœurs étaient là, les bras entrelacés,
 Debout devant la vieille aux regards fatidiques,
 Qui tournait lentement de ses vieux doigts lassés
 Sur un coin de haillon les cartes prophétiques.

Brune et blonde, et de plus frâches comme un matin,
 L' une sombre pavot, l' autre blanche anémone,
 Celle-ci fleur de mai, celle-là fleur d' automne,
 Ensemble elles voulaient connaître le destin.

«La vie, hélas! sera pour toi bien douloureuse»,
 Dit la vieille à la brune au sombre et fier profil.
 Celle-ci demanda: «Du moins m' aimera-t il?»
 —Oui—Vous me trompiez donc. Je serai trop heureuse.

«Tu n' auras même pas l' amour d' un autre»,
 Dit la vieille à l' enfant blanche comme la neige.
 Celle-ci demanda: «Moi, du moins, l' aimerai-je?»
 —Oui—Que me disiez-vous? J' aurai trop de bonheur.

François Coppeé.